

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Š. S.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 29/2015 - 48,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 29/2015 - 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Mostu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 4. 2015, č. j. MmM/051805/2015/OSČ-P/VŠ, sp. zn. OSČ-Př/009667/292/2015/VŠ, byl žalobce shledán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 21. 1. 2015 v 11:30 hodin, na silnici č. I/13 v katastru města Most, část Komořany, při jízdě ve směru Most-Chomutov jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW reg. zn. X překročil nejvyšší povolenou rychlost; silničním rychloměrem mu byla naměřena rychlost 167 km/hod (po odečtení možné odchylky měřícího zařízení rychlost 162 km/hod.). Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu nedoplnil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3867/DS/2015, JID: 122555/KUUK/2015/Ne, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, které Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) vyhověl shora označeným rozsudkem a zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle krajského soudu nemají závěry správního orgánu I. stupně oporu v nashromážděných podkladech. Není zřejmé, na základě čeho správní orgán I. stupně dovodil, že měření rychlosti proběhlo řádně (v souladu s návodem k obsluze), resp. na základě čeho nebylo nutné vyslechnout zasahující policisty. Ani žalovaný se nepokusil vyslechnout zasahující policisty, založit do spisu mapu zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření, nebo si zajistit odborné vyjádření výrobce měřícího zařízení o tom, jaký vliv na přesnost měření rychloměrem mají podhuštěné pneumatiky a zda policisty zvolené místo k měření mohlo způsobit reflexi ovlivňující přesnost měření. Podle krajského soudu je nutno dokazování doplnit alespoň např. o odborné vyjádření výrobce měřícího zařízení vyvracející námitky žalobce ohledně vlivu podhuštěných pneumatik na přesnost měření či vyloučení reflexe při měření. V těchto skutečnostech spatřuje krajský soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle žalovaného provedl krajský soud formalistické posouzení, které neodpovídá judikatuře správních soudů a smyslu právní úpravy. Žalovaný je názoru, že v daném případě nebylo nutné provádět další dokazování. Měření proběhlo ověřeným měřícím zařízením. Každý radar, který policie používá k měření rychlosti vozidel, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, a jeho prováděcím vyhláškám. Tyto radary musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně kalibrován. Radary jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ±3 km/h, která zahrnuje všechny aspekty, které by mohly zapříčinit odchylky radaru (včetně podhuštěných pneumatik). Stav pneumatik nadto rozhodně namůže ovlivnit naměřenou rychlost o 72 km/hod, jako tomu bylo v tomto konkrétním případě. Argumentace krajského soudu směřuje k absurdnímu závěru, že vydání ověřovacího listu k měřícímu zařízení, proškolení policistů pro měření rychlosti atp. jsou zcela zbytečné; vždy je nutno vyžádat odborné vyjádření výrobce či dokonce znalecký posudek k danému měření. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Předmětem řízení o kasační stížnosti je rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného. Krajský soud shledal, že závěry správního orgánu I. stupně nemají oporu v nashromážděných podkladech. Není zřejmé, na základě čeho správní orgán I. stupně dovodil, že měření bylo provedeno řádně (v souladu s návodem k obsluze), resp. na základě čeho nebylo nutné vyslechnout zasahující policisty. Ani žalovaný se nepokusil vyslechnout zasahující policisty, založit do spisu mapu zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření, nebo si zajistit odborné vyjádření výrobce měřícího zařízení o tom, jaký vliv na přesnost měření rychloměrem mají podhuštěné pneumatiky a zda policisty zvolené místo k měření mohlo způsobit reflexi ovlivňující přesnost měření. Podle krajského soudu je nutno dokazování doplnit alespoň např. o odborné vyjádření výrobce měřícího zařízení vyvracející námitky žalobce ohledně vlivu podhuštěných pneumatik na přesnost měření či vyloučení reflexe při měření. V těchto skutečnostech spatřuje krajský soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem neztotožnil.

[9] Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je soud oprávněn zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem tehdy, pokud *skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*

[10] Podle názoru Nejvyššího správního soudu k takové vadě nedošlo.

[11] Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgány shledaly žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[12] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

[13] Podle § 18 odst. 3 téhož zákona přitom řidič (osobního) motorového vozidla smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h (na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h).

[14] Správní orgány postavily svá rozhodnutí na tom, žalobce uvedené ustanovení porušil, neboť dne 21. 1. 2015 v 11:30 hodin, na silnici č. I/13 v katastru města Most, část

Komořany, při jízdě ve směru Most – Chomutov jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost 90 km/h o více než 50 km/h; laserovým silničním rychloměrem Ramer 10 C (umístěným na policejním vozidle) mu byla naměřena rychlost 167 km/hod (162 km/h po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ±3 %).

[15] Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“

[16] V dané věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že žalobce překročil maximálně dovolenou rychlost o více než 50 km/h. To vyplývá (vedle úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty prap. M. S. a pprap. R. Z. – k použitelnosti úředního záznamu viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, či ze dne 20. 9. 2018,
č. j. 4 As 135/2017 - 42) zejména z výstupu pořízeného měřícím zařízením Ramer 10 C. Na tomto výstupu je jednoznačně zobrazeno měřené vozidlo, jakož i jím dosažená rychlost (167 km/h). Součástí správního spisu je přitom ověřovací list daného měřícího zařízení ze dne 3. 4. 2014 a dále osvědčení o tom, že oba zasahující policisté úspěšně absolvovali odbornou přípravu pro užívání silničních rychloměrů Ramer 10 C. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je pro danou věc podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77). Ostatně i z další judikatury vyplývá, že za dostačující podklad lze považovat ověřovací list vydaný metrologickým ústavem a osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56 atp.). Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom zabývala i dalšími žalobními tvrzeními, vč. důsledků nedodržení návodu k obsluze (rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60), tzv. reflexí (rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 71), podhuštěnými pneumatikami, resp. důsledky výměny letních pneumatik za zimní a opačně (viz např. rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41).

[17] Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřící zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik.*“ Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016,
č. j. 1 As 101/2016 - 77, zdejší soud vyslovil, že „[m]*ěřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As*

9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období.“ Obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, který se zabýval měřením rychlosti měřícím zařízením Ramer 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož „*výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřícím vozidle, je zjevně nedůvodná. (...) [P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).*“

[18] Poukázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016 - 67, ve kterém se soud zabýval obdobnou skutkovou situací. Mj. uvedl, že „[s]*těžovatel podle správních orgánů a krajského soudu překročil nejvyšší povolenou rychlost, po odečtení odchylky měřicího přístroje, o 60 km/h (v úseku, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, jel stěžovatel rychlostí 155 km/h, po zohlednění odchylky měřicího přístroje 150 km/h). Naměřená rychlost tak byla vysoko nad horní hranicí formálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.) Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35, posuzoval námitku zkresleného výsledku měření vlivem rozdílných provozních podmínek (výměna pneumatik policejního vozidla) při kalibraci přístroje a během samotného měření. Ztotožnil se přitom se závěrem městského soudu, podle kterého „právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována“. V tehdy souzeném případě Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k velmi významnému překročení povolené rychlosti (po započtení odchylky o 46 km/h) a vyloučil, že by „provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.“ [17] Nejvyšší správní soud i v nyní souzeném případě vylučuje tak významný vliv případné výměny pneumatik na výsledek měření, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku. (...) V řízení o přestupku je sice důkazní břemeno primárně na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (§ 52 s. ř.). Správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu (§ 50 odst. 4 s. ř.). Není samozřejmostí, že správní orgán akceptuje všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny.*“

[19] Důsledky nedodržení návodu měřícího zařízení Ramer 10 C se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, kde mimo jiné uvedl, že „[p]*okud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C: 'Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný' (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51) Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.*“

[20] Konečně lze zmínit i aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, Nejvyšší správní soud poukázal na praxi pachatelů přestupků zastupovaných stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci. Mj. uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají „*typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.), které jeho zástupce opakovaně užívá v mnoha jiných obdobných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 152/2017-30, bod 15, a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek a tvrzení. (...) Za této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledek měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů.*“

[21] Zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů uvedených v citované judikatuře. To platí tím spíše při zohlednění zcela konkrétních okolností dané věci.

[22] Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně se podrobně zabýval otázkou, zda žalobce spáchal předmětný přestupek. Podrobně vypořádal i žalobcem vznesené námitky, mj. i námitky poukazující na nesprávnost provedeného měření (vč. těch poukazujících na provedení měření v rozporu s návodem, na podhuštěné pneumatiky policejního vozidla atp.). Řádně zdůvodnil i to, z jakých důvodů nepovažoval za nutné vyslechnout zasahující policisty (viz str. 3 a násl. prvostupňového rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 3. 5. 2015).

[23] Žalobci tedy bylo na základě prvostupňového rozhodnutí známo, z jakých důvodů správní orgán nepřisvědčil jeho argumentaci o nesprávném měření rychlosti, resp. z jakých důvodů neprovedl správní orgán I. stupně jím požadované výslechy policistů. Žalobce však proti zcela konkrétní a obsáhlé argumentaci správního orgánu I. stupně

nikterak nebrojil. Podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil ani na výzvu správního orgánu. Teprve v žalobě začal zpochybňovat argumentaci správního orgánu I. stupně. Takový způsob obhajoby vyvolává i pochybnosti o její neúčelovosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Krajský soud však i přesto vytýká žalovanému, že se měl pokusit vyslechnout zasahující policisty. Stejně tak mu vytýká, že neobstaral další podklady pro své rozhodnutí (kterým bylo zamítáno blanketní odvolání), zejména pak odborné vyjádření výrobce měřícího zařízení vyvracející námitky žalobce ohledně vlivu podhuštěných pneumatik na přesnost měření. Nejvyšší správní soud k takovému postupu v daném konkrétním případě nevidí žádný důvod. Správní orgány se dodržením návodu, resp. možným vlivem podhuštěné pneumatiky na měření rychlosti zabývaly a věc posoudily v souladu s judikaturou zdejšího soudu (viz výše). Nejvyšší správní soud dodává, že zákon zapovídá použít jako důkazní prostředek pouze úřední záznam o podání vysvětlení (viz § 137 odst. 4 správního řádu), nikoliv jakýkoliv úřední záznam (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 - 36, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 4 As 135/2017 - 42). Pokud pak krajský soud poukazoval na nutnost založení mapy „zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření“ do spisu, konstatuje kasační soud, že žalobce v odvolání žádný takový návrh nevznesl, přičemž ze spisu jednoznačně vyplývá, kde k měření rychlosti došlo (viz souřadnice zobrazené na výpisu z měření rychlosti, resp. výrok prvostupňového rozhodnutí).

[24] Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit se závěry krajského soudu. Podle jeho názoru byl skutkový stav v dané konkrétní věci zjištěn dostatečně; závěry správních orgánů nejsou v rozporu se spisy, mají v nich oporu a nevyžadují doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[25] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[26] O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud bez jednání, protože mu takový postup umožňuje § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2018

JUDr. Tomáš
Foltas
předseda senátu